Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

15. července 2015 *

„Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Evropský trh s předpínací ocelí — Stanovení cen, rozdělení trhu a výměna citlivých obchodních informací — Rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení článku 101 SFEU — Spolupráce během správního řízení — Článek 139 písm. a) jednacího řádu Tribunálu“

Ve věci T-406/10,

Emesa-Trefilería SA, se sídlem v Arteixo (Španělsko),

Industrias Galycas SA, se sídlem ve Vitorii (Španělsko),

zastoupené A. Creus Carrerasem a A. Valiente Martinem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené V. Bottkem a F. Castilla Contreras, dále V. Bottkem a A. Biolanem, jako zmocněnci, ve spolupráci s M. Gray, barrister,

žalované,

podporované

Radou Evropské unie, zastoupenou F. Florindo Gijónem a R. Liudvinaviciute-Cordeiro, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh na zrušení a změnu rozhodnutí Komise C (2010) 4387 final ze dne 30. června 2010, v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/38344 – Předpínací ocel), které bylo změněno rozhodnutím Komise C (2010) 6676 final ze dne 30. září 2010 a rozhodnutím Komise C (2011) 2269 final ze dne 4. dubna 2011,

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení S. Frimodt Nielsen (zpravodaj), předseda, F. Dehousse a A. M. Collins, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 26. června 2014,

* Jednací jazyk: angličtina.

vydává tento

Rozsudek[1] *[omissis]*

Právní otázky

113 První žalobní důvod v zásadě vychází z toho, že řízení vedené ve věci porušení práva hospodářské soutěže je protiprávní s ohledem na článek 6 EÚLP a článek 47 Listiny základních svobod, jelikož v rozsahu, v němž se jedná o řízení trestní povahy, si Komise nemůže přisvojit zároveň úkoly vyšetřování, obžaloby a rozhodnutí, kterým ukládá sankci, aniž by Tribunál vykonal plný přezkum uvedených rozhodnutí, přičemž o tento případ se podle žalobkyň nejedná.

Připomenutí zásad

114 Je třeba připomenout, že v rozsudku Schindler Holding a další v. Komise, bod 69 výše (EU:C:2013:522), Soudní dvůr rozhodl toto:

„33. […] v rozporu s tím, co uvádějí navrhovatelky, není skutečnost, že rozhodnutí ukládající pokuty v oblasti hospodářské soutěže přijímá Komise, sama o sobě v rozporu s článkem 6 EÚLP, jak jej vykládá Evropský soud pro lidská práva. V tomto ohledu je třeba uvést, že ve výše uvedeném rozsudku A. Menarini Diagnostics v. Itálie, jenž se týká sankce uložené italským orgánem pro hospodářskou soutěž z důvodu obdobných protisoutěžních praktik, jako jsou ty, které byly vytýkány navrhovatelkám, se Evropský soud pro lidská práva domníval, že s ohledem na vysokou částku uložené pokuty spadala sankce vzhledem ke své tvrdosti do trestního práva.

34. Tento soud však v bodě 58 tohoto rozsudku připomněl, že skutečnost, že správnímu orgánu je svěřen úkol stíhat a postihovat porušení pravidel hospodářské soutěže, není neslučitelná s EÚLP v rozsahu, v němž dotčená osoba může napadnout každé takto proti ní přijaté rozhodnutí u soudu, který nabízí záruky stanovené článkem 6 EÚLP.

35. Evropský soud pro lidská práva v bodě 59 výše uvedeného rozsudku A. Menarini Diagnostics v. Itálie upřesnil, že dodržování článku 6 EÚLP nevylučuje, aby byl v řízení správní povahy uložen „trest“ nejprve správním orgánem. Předpokládá však, že rozhodnutí správního orgánu, které samo o sobě nesplňuje podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 EÚLP, bude podléhat následnému přezkumu, který vykonává soudní orgán v plné jurisdikci. Mezi vlastnosti takového orgánu patří pravomoc změnit rozhodnutí vydané orgánem nižšího stupně ve všech ohledech jak po skutkové, tak po právní stránce. Musí mít konkrétně pravomoc rozhodovat o všech skutkových a právních otázkách relevantních pro spor, který mu byl předložen.

36. Soudní dvůr totiž při rozhodování o zásadě účinné právní ochrany – obecné zásadě unijního práva, která je nyní vyjádřena v článku 47 Listiny základních práv, která v unijním právu odpovídá čl. 6 odst. 1 EÚLP – rozhodl, že kromě přezkumu legality stanoveného SFEU disponuje unijní soud pravomocí přezkumu v plné jurisdikci, jež mu byla přiznána článkem 31 nařízení č. 1/2003 v souladu s článkem 261 SFEU a která ho opravňuje nahradit posouzení Komise svým posouzením, a uložené pokuty nebo penále tedy zrušit, snížit nebo zvýšit (rozsudek ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, Sb. rozh., EU:C:2011:815, bod 63).

1 — Jsou uvedeny pouze ty body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění považuje Tribunál za účelné.

37. K přezkumu legality Soudní dvůr připomněl, že unijní soud jej musí provést na základě informací, které navrhovatelka předložila na podporu uplatněných důvodů kasačního opravného prostředku, a že se nemůže opírat o prostor pro posouzení, který má Komise, a to ani co se týče volby skutečností zohledněných při uplatňování kritérií uvedených v pokynech z roku 1998 ani co se týče posuzování těchto skutečností, aby z tohoto důvodu upustil od důkladného přezkumu právního i skutkového stavu (rozsudek Chalkor v. Komise, EU:C:2011:815, bod 62).

38. Jelikož přezkum stanovený Smlouvami předpokládá, že unijní soud provede přezkum jak právního, tak i skutkového stavu a má pravomoc posoudit důkazy, zrušit napadené rozhodnutí a změnit výši pokut, dospěl Soudní dvůr k závěru, že přezkum legality stanovený v článku 263 SFEU a doplněný pravomocí přezkumu výše pokuty, která je stanovena v článku 31 nařízení č. 1/2003, v plné jurisdikci zjevně není v rozporu s požadavky zásady účinné právní ochrany obsažené nyní v článku 47 Listiny (rozsudek Chalkor v. Komise, EU:C:2011:815, bod 67).“

115 Mimoto neprovedení přezkumu celého sporného rozhodnutí z úřední povinnosti neporušuje zásadu účinné právní ochrany. Aby dodržel tuto zásadu, Tribunál nutně nemusí, ač je povinen odpovědět na vznesené žalobní důvody a přezkoumat právní i skutkový stav, z úřední povinnosti nově provést úplné šetření ve věci (rozsudky ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, Sb. rozh., EU:C:2011:815, bod 66, jakož i ze dne 26. října 2013, Kone a další v. Komise, C-510/11 P, EU:C:2013:696, bod 32).

116 Pokud jde o dosah zrušujících rozsudků, Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že rozhodnutí přijaté v oblasti hospodářské soutěže vůči více podnikům, i když je vydáno ve formě jediného rozhodnutí, musí být posuzováno jako soubor individuálních rozhodnutí, která vůči každému z podniků, jimž jsou určena, konstatují protiprávní jednání, za které nebo která byl shledán odpovědným, a případně mu ukládají pokutu (rozsudky ze dne 14. září 1999, Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, C-310/97 P, Recueil, EU:C:1999:407, body 49 a následující, a ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, EU:C:2002:582, bod 100).

117 V rozsudku ze dne 11. července 2013, Team Relocations a další v. Komise (C-444/11 P, EU:C:2013:464) Soudní dvůr rozhodl, že pokud se osoba, které je určeno rozhodnutí, rozhodne podat žalobu na neplatnost, unijní soud se zabývá jen částmi rozhodnutí, které se jí týkají, kdežto části rozhodnutí týkající se jiných adresátů nejsou předmětem sporu, který má unijní soud rozhodnout, pokud nicméně nenastanou zvláštní okolnosti, a odkázal v tomto ohledu na svůj rozsudek ze dne 22. ledna 2013, Komise v. Tomkins (C-286/11 P, Sb. rozh., EU:C:2013:29, body 43 a 49).

118 Ve zbývající části zůstává v důsledku toho rozhodnutí závazným vůči osobám, kterým bylo určeno a které nepodaly žalobu na neplatnost (v tomto smyslu viz rozsudek Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 116 výše, EU:C:2002:582, bod 100).

119 Kromě toho bylo rozhodnuto, že procesní záruky, které se musí vázat k řízení ve věci porušení pravidel hospodářské soutěže, neukládají Komisi povinnost se interně organizovat tak, aby se zabránilo tomu, že jeden a tentýž úředník jedná v téže věci jako vyšetřovatel a zpravodaj (viz rozsudek ze dne 11. března 1999, Aristrain v. Komise, T-156/94, Recueil, EU:T:1999:53, bod 26 a citovaná judikatura).

120 Soudní dvůr dále rozhodl, že nic nebrání tomu, aby členové Komise pověření přijmout rozhodnutí ukládající pokuty byly informováni o výsledcích slyšení osobami, které Komise pověřila k jeho provedení (rozsudek ze dne 15. července 1970, Buchler v. Komise, 44/69, Recueil, EU:C:1970:72, body 19 až 23).

K opodstatněnosti prvního žalobního důvodu

121 Dne 18. prosince 2013 se Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených článkem 64 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 rozhodl položit písemně žalobkyním otázku ohledně případného vlivu rozsudku Schindler Holding a další v. Komise, bod 69 výše (EU:C:2013:522) na první žalobní důvod vznesený na podporu žaloby. Žalobkyně této žádosti vyhověly dne 30. ledna 2014.

122 Žalobkyně při této příležitosti uvedly, že bez ohledu na rozsudek Schindler Holding a další v. Komise, bod 69 výše (EU:C:2013:522), chtějí setrvat na svém prvním žalobním důvodu (viz bod 111 výše).

123 Zaprvé je třeba s ohledem na judikaturu připomenutou výše v bodech 114 a následujících zamítnout všechny výtky vycházející z toho, že řízení vedené Komisí v oblasti kartelových dohod, jak je stanoveno nařízením č. 1/2003, je neslučitelné s článkem 6 EÚLP a článkem 47 Listiny základních práv, jakož i z toho, že Tribunál údajně v této oblasti nevykonává přezkum v plné jurisdikci.

124 Judikatura připomenutá v bodě 115 výše vede rovněž k zamítnutí výtek vycházejících z toho, že Tribunál nepřezkoumává z úřední povinnosti celé sporné rozhodnutí.

125 Je třeba též odmítnout argumentaci žalobkyň, podle které je v zásadě skutečnost, že rozsudky zrušující individuální rozhodnutí v oblasti hospodářské soutěže ukládající pokutu osobě, které je určeno, nemají účinky *erga omnes*, neslučitelná s požadavkem úplného přezkumu ze strany Tribunálu a činí celé řízení uplatňované Komisí a Tribunálem neslučitelné s požadavky čl. 6 odst. 1 EÚLP.

126 Zaprvé je třeba připomenout, že zrušení individuálního rozhodnutí má účinek *erga omnes* a je závazné pro všechny, ale podle judikatury připomenuté v bodě 116 výše z něj nemají – na rozdíl od zrušení aktu s obecnou působností – prospěch všechny osoby, pokud nenastanou určité zvláštní okolnosti (rozsudek Komise v. Tomkins, bod 117 výše, EU:C:2013:29, body 43 a 49). Rozsudek zrušující rozhodnutí, které je součástí souboru individuálních rozhodnutí v rámci řízení vedeného Komisí v oblasti kartelových dohod může mít tedy za určitých okolností některé důsledky pro jiné osoby, než je žalobce v řízení, jež vedlo k přijetí tohoto zrušujícího rozsudku.

127 Zadruhé je třeba konstatovat, že rozsudkem Schindler Holding a další v. Komise, bod 69 výše (EU:C:2013:522), zamýšlel Soudní dvůr potvrdit slučitelnost celého řízení vedeného v oblasti kartelových dohod Komisí a Tribunálem s článkem 6 EÚLP a článkem 47 Listiny základních práv. Tento závěr tedy nemůže být zpochybněn tvrzeními žalobkyň, podle kterých Tribunál nevykonává úplný přezkum nad rozhodnutím Komise, když jeho zrušující rozsudky nemají účinky *erga omnes*, protože Soudní dvůr nezbytně zohlednil svou ustálenou judikaturu připomenutou v bodech 116 až 118 výše, když se vyjádřil ve věci, v níž byl vydán rozsudek Schindler Holding a další v. Komise, bod 69 výše (EU:C:2013:522).

128 Konečně zatřetí a pro případ potřeby je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury unijnímu soudu v každém případě nepřísluší, aby nahradil ústavodárnou pravomoc Unie za účelem přikročení k úpravě systému procesních prostředků a řízení zavedených Smlouvou [viz rozsudek ze dne 21. dubna 2005, Holcim (Německo) v. Komise, T-28/03, Sb. rozh., EU:T:2005:139, bod 34 a citovaná judikatura].

129 V důsledku toho musí být zamítnuta výtka vyplývající z toho, že zrušující rozsudky nemají účinky *erga omnes*.

130 Zadruhé, pokud jde o argumentaci vznesenou žalobkyněmi v odpovědi na písemné otázky položené Tribunálem, jakož i na otázky, které jim byly k této věci předloženy na jednání, je třeba konstatovat, že je v každém případě neopodstatněná.

131 Je třeba uvést, že nařízení č. 1/2003 nestanoví, že rozhodnutím, které ukončuje správní řízení, je rozhodnutí, které přijímá Tribunál. Tato argumentace *de lege ferenda* – což žalobkyně ostatně uznaly na jednání – se nezakládá na právní úpravě použitelné na tento spor, a nemůže tedy odůvodňovat žalobu na neplatnost podanou proti rozhodnutí Komise.

132 Kromě toho je třeba připomenout, že čl. 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003 stanoví, že promlčení nastane nejpozději dnem, kdy uplynula doba rovnající se dvojnásobku promlčecí lhůty, aniž by Komise uložila pokutu nebo penále. Kromě toho čl. 25 odst. 5 upřesňuje, že maximální doba deseti let se prodlužuje o dobu, po kterou je promlčení pozastaveno podle odstavce 6. Přitom čl. 25 odst. 6 téhož nařízení stanoví, že promlčecí lhůta pro uložení pokuty nebo penále se pozastavuje po dobu, kdy je rozhodnutí Komise předmětem řízení u Soudního dvora Evropské unie.

133 V projednávaném případě je nesporné, že Komise přijala rozhodnutí ukládající pokutu žalobkyním před uplynutím lhůty deseti let stanovené čl. 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003.

134 V rozsahu, v němž žalobkyně uvádí, že v jejich případě došlo k promlčení, je proto třeba uvést, že podaly žalobu dne 15. září 2010, a že promlčení bylo tedy od tohoto dne pozastaveno v souladu s čl. 25 odst. 6 nařízení č. 1/2003.

135 První žalobní důvod je tedy třeba zamítnout v plném rozsahu.

[omissis]

Závěry Tribunálu

Připomenutí zásad

152 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury lze pouze podniku, který s Komisí spolupracoval na základě sdělení o shovívavosti, na základě tohoto sdělení přiznat snížení pokuty, která by byla uložena bez této spolupráce. Toto snížení nelze rozšířit na společnost, která během části doby trvání dotčeného protiprávního jednání byla součástí hospodářské jednotky tvořené podnikem, avšak v době, kdy posledně uvedený spolupracoval s Komisí, již nebyla jeho součástí. Opačný výklad by totiž zejména znamenal, že v případě převodu podniků, by společnost, která se původně podílela na protiprávním jednání jakožto mateřská společnost dceřiné společnosti, jež se na tomto protiprávním jednání podílela přímo, převodem této dceřiné společnosti na jiný podnik případně měla prospěch ze snížení pokuty přiznaného tomuto posledně uvedenému podniku z důvodu jeho spolupráce s Komisí, ačkoli by uvedená společnost sama nepřispěla k odhalení dotčeného protiprávního jednání, ani by v době této spolupráce nevykonávala ve své bývalé dceřiné společnosti rozhodující vliv. S ohledem na cíl sledovaný sdělením o shovívavosti, kterým je podpora odhalování jednání, která jsou v rozporu s unijním právem hospodářské soutěže, a s ohledem na zajištění účinného uplatňování tohoto práva nic neodůvodňuje rozšíření snížení pokuty, které bylo přiznáno podniku na základě jeho spolupráce s Komisí, na podnik, který tím, že v minulosti kontroloval odvětvové činnosti zapojené do dotčeného protiprávního jednání, sám k jeho odhalení nepřispěl (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 30. dubna 2014, FLSmidth v. Komise, C-238/12 P, Sb. rozh., EU:C:2014:284, body 83 a 85; ze dne 19. června 2014, FLS Plast v. Komise, C-243/12 P, Sb. rozh., EU:C:2014:2006, body 85 a 87, a Hoechst v. Komise, bod 148 výše, EU:T:2009:366, bod 76).

153 Z této judikatury vyplývá, že kritériem, které musí být zohledněno při posouzení, zda je třeba přiznat podniku shovívavost, je jeho účinné přispění k odhalení nebo prokázání protiprávního jednání.

154 Z toho rovněž vyplývá, že shovívavost je přiznána podniku, to znamená hospodářské jednotce, která existuje v okamžiku, kdy byla podána ke Komisi žádost o shovívavost.

155 Zásada účinné spolupráce podniku se odráží v bodě 7 oznámení o shovívavosti, jakož i v bodě 11 písm. a) tohoto oznámení, týkajícího se osvobození od pokut, podle kterého musí podnik plně, stále a pohotově spolupracovat s Komisí v průběhu celého správního postupu a v bodě 23 písm. b) druhém odstavci tohoto oznámení, který se týká snížení částky pokuty a stanoví, že Komise může vzít v úvahu rozsah a stálost jakékoli spolupráce, kterou podnik poskytl poté, co předložil důkazy.

156 Z toho důvodu nemůže být podniku přiznáno žádné snížení pokuty, když účinně nespolupracoval na prokázání protiprávního jednání.

157 Na tomto základě měl Soudní dvůr v rozsudcích uvedených v bodě 152 výše za to, že společnost, která byla během části doby trvání dotčeného protiprávního jednání součástí hospodářské jednotky tvořící podnik, ale již není její součástí v okamžiku, kdy posledně uvedený podnik spolupracuje s Komisí, nemůže mít prospěch ze shovívavosti přiznané hospodářské jednotce, která účinně spolupracuje s Komisí.

158 Rovněž na tomto základě měl Soudní dvůr za to, že nic neodůvodňovalo, aby se snížení pokuty poskytnuté podniku na základě jeho spolupráce s Komisí rozšířilo na podnik, který sice v minulosti kontroloval odvětví činnosti zapojené do dotčeného protiprávního jednání, ale sám nepřispěl k jeho odhalení.

159 Je třeba mít za to, že vyloučení shovívavosti, které se zakládá na nepřispění k odhalení protiprávního jednání a na neexistenci účinné spolupráce, platí v této míře jak pro bývalou dceřinou společnost, když o shovívavost požádá její bývalá mateřská společnost, tak pro bývalou mateřskou společnost, když podá žádost o shovívavost její bývalá dceřiná společnost.

Posouzení v projednávaném případě

160 V projednávaném případě je třeba nejprve připomenout, že žádost o shovívavost, o které žalobkyně tvrdí, že se na ně mohla vztahovat, byla podána dne 28. června 2007 společnostmi Arcelor España a jejími dceřinými společnostmi, Mittal Steel Company a jejími dceřinými společnostmi, včetně Arcelor, a Tréfileurope a jejími dceřinými společnostmi, přičemž se výslovně navrhovalo, aby veškeré osvobození od pokut nebo jejich snížení poskytnuté společnosti Arcelor España bylo rovněž rozšířeno na společnosti Emesa a Galycas, protože Arcelor España zajišťovala jejich právo na obhajobu v souladu s dohodou o prodeji uzavřenou mezi společnostmi Arcelor España a Companhia Previdente.

161 Je třeba nicméně konstatovat, že přestože se v žádosti o shovívavost ze dne 28. června 2007 výslovně odkazovalo na společnosti Emesa a Galycas, nebyly tyto společnosti formálně součástí podniku tvořeného žadateli o shovívavost, což žalobkyně ani netvrdí.

162 Přitom z judikatury citované v bodě 152 výše vyplývá, že společnost může mít prospěch ze žádosti o shovívavost, kterou formálně nepodala, jen tehdy, když v okamžiku podání této žádosti byla součástí téhož podniku jako žadatel.

163 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že společnosti Emesa a Galycas, které v roce 2004 nabyla Companhia Previdente, již nebyly součástí společnosti Arcelor España v okamžiku, kdy v roce 2007 podala žádost o shovívavost. Komise tedy v napadeném rozhodnutí správně uvedla, že již nebyly součástí podniku, který k ní podal žádost o shovívavost.

164 Je třeba poznamenat, že 5% snížení pokuty přiznané společnostem Emesa a Galycas z důvodu informací, které samy poskytly Komisi v roce 2002, bylo rozšířeno na Arcelor España z důvodu skutečnosti, že v okamžiku, kdy žalobkyně sdělily tyto informace, tvořily právě se společností Arcelor España součást téhož podniku.

165 Dále je třeba přezkoumat, zda s ohledem na zvláštní okolnosti projednávaného případu a navzdory výše uvedeným úvahám, měla Komise žalobkyním přiznat prospěch ze žádosti o shovívavost podané společností Arcelor España.

166 V tomto ohledu je třeba zaprvé konstatovat, že aktivní spolupráce žalobkyň s Komisí v rámci řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, se omezuje na informace, které poskytly Komisi v rámci jejich vlastní žádosti o shovívavost podané dne 25. října 2002, pro kterou jim Komise přiznala snížení pokuty o 5 %.

167 Žalobkyně sice uvádí, že poznámky společnosti Emesa oznámené společností Arcelor España v rámci žádosti o shovívavost ze dne 28. června 2007 pochází od nich, protože byly v rozhodné době vypracovány bývalým zaměstnancem společnosti Emesa, a že měly významný vliv, pokud jde o dobu trvání a závažnost protiprávního jednání.

168 Nicméně je třeba uvést, že původ těchto poznámek a jejich nezpochybnitelná přidaná hodnota neprokazují aktivní spolupráci žalobkyň s Komisí. Ze spisu naopak vyplývá – a žalobkyně to nezpochybňují – že se poznámky společnosti Emesa oznámené Komisi společností Arcelor España nacházely ve vlastnictví posledně uvedené společnosti, a nikoliv žalobkyň a je nesporné, že tyto nevěděly o žádosti společnosti Arcelor España o shovívavost, kterou tato společnost držela v důvěrnosti v souladu s použitelnými pravidly.

169 Zadruhé chování Komise, která v rozporu se svými tvrzeními neinformovala Arcelor España včas a přesně o tom, že její žádost o shovívavost nemůže být rozšířena na společnosti Emesa a Galycas, nemůže samo zakládat právo žalobkyň na prospěch ze žádosti o shovívavost společnosti Arcelor Espana.

170 Společnost ArcelorMittal España může sice s ohledem na zásadu řádné správy vytýkat Komisi, že odpověděla na žádost Arcelor España o shovívavost ze dne 28. června 2007 až dne 19. září 2008, aniž výslovně zamítla žádost, aby se shovívavost vztahovala rovněž na společnosti Emesa a Galycas, nemá to ale vliv na možnost žalobkyň mít prospěch ze žádosti o shovívavost, ke které aktivně nepřispěly.

171 Ze všech těchto důvodů je třeba mít za to, že Komise neporušila zásadu řádné správy a článek 41 Listiny základních práv ani zásadu rovného zacházení či ekvity tím, že nerozšířila prospěch ze žádosti o shovívavost podané společností Arcelor España na společnosti Emesa a Galycas, které na něj neměly nárok, a že jim tedy nepřiznala snížení pokuty obdobné tomu, jaké bylo poskytnuto společnosti ArcelorMittal España.

172 Druhý žalobní důvod musí být tedy zamítnut v plném rozsahu.

[omissis]

K nákladům řízení

188 Podle čl. 134 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

189 Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměly ve věci úspěch a Komise, jakož i Rada náhradu nákladů řízení požadovaly, je třeba žalobkyním uložit, že ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí a Radou.

190 Kromě toho, podle čl. 139 písm. a) jednacího řádu, vynaložil-li Tribunál náklady, kterým bylo možno předejít, zejména má-li žaloba zjevně zneužívající charakter, může uložit jejich náhradu tomu účastníku řízení, který je způsobil.

191 Je třeba připomenout, že v projednávaném případě nařídil Tribunál usnesením ze dne 16. května 2014 Komisi, aby předložila důvěrné znění dokumentů, které byly předmětem organizačních procesních opatření ze dne 17. prosince 2013 a které mu dosud nepředala.

192 Dne 23. května 2014 Komise předala Tribunálu nedůvěrné znění těchto dokumentů.

193 Tribunál Komisi usnesením ze dne 12. června 2014 uložil, aby předložila důvěrné znění těchto dokumentů.

194 Komise této žádosti vyhověla dne 16. června 2014.

195 Je tedy třeba s ohledem na výši nákladů, které Tribunál musel vynaložit a kterým bylo možné předejít, uložit Komisi, aby nahradila Tribunálu část těchto nákladů ve výši 1 500 eur.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Emesa-Trefilería, SA a Industrias Galycas, SA ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení Evropské komise a Rady Evropské unie.

3) Komise zaplatí Tribunálu na základě čl. 139 písm. a) jeho jednacího řádu částku 1 500 eur jako náhradu části nákladů, které musel Tribunál vynaložit.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. července 2015.

Podpisy.